

Dr. Musli Vërbani

Tregime nga Kur'ani dhe jeta e pejgamberëve

1

(365 tregime për fëmijën tuaj brenda 12 muajve të vitit)

Kaçanik, 2020

Titulli:

Tregime nga Kur'ani dhe jeta e peygamberëve 1

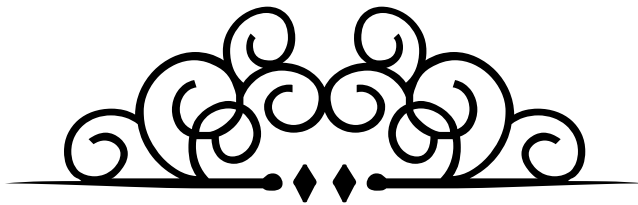
Autor:

Dr. Musli Vërbani

Korrektues:

Burim Bunjaku

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

Tregime nga Kur'ani dhe jeta e pejgamberëve

2

Krijimi i Ademit dhe Jeta në xhenet

Allahu e krijoi Ademin.
Për t'i bërë shoqëri atij ai e krijoi për të Havanë.
Zoti i Madhëruar i tha Ademit:
**“Jeto ti dhe gruaja jote në kopshtin e Xhenetit.
Hani nga ai çfarëdo që të dëshironi”.**

Ademi ishte i kënaqur me bashkëshorten e tij.
Hava, bashkëshortja e tij ishte e kënaqur me të.

Xheneti ishte një vend shumë i bukur.
Në të gjendeshin shumë lumenj dhe pemë të gjelbëruara.
Në xhenet pranvera ishte e përhershme.
Nuk kishte as ftohtë e as nxehtë, por frynte një puhizë e freskët.
Në xhenet jetonin të lumtur, të sigurt, të qetë, të lirë dhe pa brenga.

Ademi dhe Havaja shëtisnin nëpër kopsht.
Ata hanin nga frutat, forma dhe aroma e të cilave ishin të ndryshme.
Të gjitha ushqimet ishin shumë të shijshme.

Ademi dhe Havaja uleshin në brigjet e lumenjve të xhenetit.
Lumenjtë e xhenetit ishin të mrekullueshëm.
Lumenjtë ishin plot me gurë të çmuar.
Ajri i freskët dhe i pastër buronte nën këmbët e tyre.
Atje gjendeshin lumenj mjalti dhe qumështi.
Në të kishte zogj dhe lule nga më të ndryshmet.
Ademi dhe Havaja ishin shumë të lumtur në xhenet, pasi që çdo gjë në të u përkiste atyre.

Shkaku i mallkimit për Iblisin

Zoti i madhëruar e krijoi njeriun.
E nderoi me formën më të bukur.
I dha mendje dhe logjikë të shëndoshë.
E ngriti në shkallë të lartë të respektit.
I urdhëroi Melekët t'i bëjnë sexhde Ademit.
Melekët i bënë sexhde Ademit a.s.
Melekët duke i bërë sexhde e nderuan Ademin.

Një krijesë tjetër nuk e nderoi Ademin a.s.
Nuk e nderoi njeriun si krijesë.
Ajo krijesë e ka emrin **Iblis**.

Iblisi refuzoi ta nderoj Ademin.
Iblisi refuzoi t'i bëjë sexhde Ademit.

Iblisi thoshte:
“Ademi është krijuar nga balta”.
“Unë jam i krijuar nga zjarri.”

Ai pretendonte se zjarri është më i mirë se balta.

Iblisi kishte zili për Ademin.
Iblisi e urrente Ademin.

Urrejtja e tij ndikoi që të mos i përkulet Ademit.
Zilia e tij ndikoi që të mos i bënte sexhde Ademit.
Ky veprim i tij tregon për kryelartësinë e Iblisit.

Urrejtja, zilia dhe kryelartësia janë cilësi të Iblisit.
Për këtë arsye, Zoti i Madhëruar e mallkoi.
Për këtë arsye, Zoti i Madhëruar e largoi prej mëshirës së vet.

Zoti i Madhëruar i tha Iblisit:
- **Largohu dhe dil nga aty, ti vërtet je i mallkuar.**

Zoti i Lartmadhëruar i tha Ademit:
- **O Adem, ky është armiku yt dhe i bashkëshortes tënde.**

Pema e ndaluar dhe gabimi i Ademit a.s.

Zoti i Madhëruar, prej llojit të Ademit e krijoi edhe bashkëshorten për të, Havanë.

Zoti i Madhëruar i tha Ademit:

“- Jeto së bashku me bashkëshorten tënde në xhenet.

Hani nga aty gjithçka të dëshironi, vetëm se kujdes mos iu afroni kësaj peme se do të bëheni të padrejtë.”

Ademi, në Xhenet jetonte i lumtur, i sigurt, i qetë, i lirë, pa brenga.

Iblisi shkoi tek Ademi e Havaja dhe i pyeti:

- A i keni parë të gjitha pemët e Kopshtit?

Ademi iu përgjigj:

- Po, i kemi parë të gjitha dhe kemi ngrënë nga frytet e tyre.

Shejtani i mallkuar i tha Ademit:

- A të tregoj për pemën që të bën të përgjithmonshëm?

- A të tregoj për pemën që të aso sundimi që nuk përfundon kurrë?

Ademi nuk e dëgjoi fjalën e Iblisit.

Iblisi pastaj u tha për të dytën herë:

- Nuk ju ka ndaluar Zoti i juaj nga kjo pemë vetëm se që të mos bëheni Melekë ose që të mos mbeten përgjithmonë në xhenet.

Hava edhe Ademi prapë nuk dëgjuan.

Vazhdoi Iblisi dhe u përбетua në Allahun e u tha:

- Për Allahun, unë për ju jam këshilltar i sinqertë!

Ademi mendoi se askush nuk përбетohet në Zotin duke gënjyer dhe mendoi se shejtani po e tregon të vërtetën dhe kështu u mashtrua. E ngrëni pemën e ndaluar.

Kur i arriti pema në gjoks, filloi t'i zbulohet trupi dhe të zhvishet lakuriq.

E njëjta gjë i ndodhi edhe Havës.

Kur e shikuan njëri tjetrin, nga turpi filluan të mbuloheshin me gjethet e Xhenetit.

Zoti i Madhëruar i tha:

A nuk ju kam ndaluar nga (ushqimi) i kësaj peme dhe a nuk ju kam treguar se shejtani është armik i hapur i juaj.

Ademi a.s. dhe pendimi

Ademi a.s. jetonte në xhenet.
Aty e ngrëni pemën e ndaluar.
Kur i arriti pema në gjoks filloi t'i zbulohet trupi dhe të zhvishet lakuriq.
E njëjta gjë i ndodhi edhe Havës.

Kur e shikuan njëri-tjetrin dhe e panë së ishin lakuriq,
nga turpi filluan të mbuloheshin me gjethet e Xhenetit.

Ademi e kuptoi se kishte bërë gabim dhe u pikëllua.
Shejtani u largua nga aty i lumtur sepse e kishte mashtruar njeriun.
Ata iu përulën Allahut në shenjë pendimi.
Ademi kërkoi falje dhe u pendua para Zotit me këto fjalë:

**“O Zoti ynë, ne kthehemi tek Ti të penduar.
Pranoje pendimin tonë.
Na fal për mëkatin e bërë.
Ne i kemi bërë padrejtësi vetes.
Nëse Ti nuk na e fal mëkatin tonë,
nëse Ti nuk na mëshiron, do të jemi prej të humburve.”**

Zoti i Madhëruar ua fali gabimin dhe ua pranoi pendimin.
Pas kësaj, Zoti u tha:
- Do të ju lëshoj në tokë,
- Jetën në tokë do ta keni të mundimshme.
- Jetën në tokë do ta keni me lodhje e djersë.
- Jetën në tokë do ta keni me pikëllim e angazhim të pandërprerë.

Zbritja Ademit a.s në tokë

Ademi u zbrit në tokë.
 Kur zbriti në tokë, toka rrotullohej rreth vetes së tij e kështu formohej dita dhe nata.
 Toka rrotullohej rreth diellit për të krijuar katër stinët.
 Vjeshta ndiqte verën,
 dimri ndiqte vjeshtën,
 pranvera ndiqte dimrin,
 vera ndiqte pranverën.
 Toka ishte shumë e bukur, plot ngjyra.
 Oqeanet ishin të kaltra dhe pyjet ishin të gjelbëruara.
 Kodrat ishin të mbuluara me bimë.
 Shkretëtirat ishin ngjyrë kafeje, ndërsa akulli i bardhë.
 Kur lindte dielli, rrezet i kishte në ngjyrë të kuqe.
 Në fillim nga toka shpërthenin vullkanet,
 frynin erëra të forta, tërmetet ishin të forta,
 e pastaj gjithçka u qetësua.
 Shumë vullkane u shuan.
 Erëra të begatshme i çonin retë drejt shkretëtirës.
 Shiu binte dhe gjallëronte shkretëtirat.
 Toka u mbulua me gjelbërim, bimët dhe xhunglat ishin të lulëzuara.
 Uji i pastër e i freskët rridhte nëpër lumenj.
 Pyjet u shtuan dhe u bënë të dendura. Ato ishin plot kafshë, zogj dhe bimë.
 Zogjtë zgjoheshin ditën dhe fluturonin për të kërkuar ushqim.
 Kafshët zgjoheshin gjatë ditës dhe lëviznin andej këtej për të gjetur ushqim.
 Zoti i mësoi Ademit emrat e gjithçkaje në natyrë: detin, ujin, bimët, kafshët dhe emrat e engjëjve.
 Ai i mësoi dhe mënyrën si të sigurojë jetesën.
 Ai u ngrit dhe filloi të ecte. Nisi të mendonte e të hetonte përreth.
 Ai dallonte të bukurën dhe të shëmtuarën.
 Ai e dallonte të vërtetën dhe gënjeshtren, të mirën dhe të keqen, lumturinë dhe hidhërimin.
 Ai u krijua në Xhenet, me qëllim që të bëhej e ditur që vendi i tij i përjetshëm do të jetë Xheneti dhe jo toka.
 Njeriu është krijuar për dy gjëra kryesore:
 - Të adhurojë Zotin dhe të jetë i bindur ndaj Tij;
 - Duke e vendosur rregullin dhe ligjet e Zotit në tokë.

Takimi në tokë i Ademit a.s. me Havanë

Allahu e dërgoi Ademin në tokë për ta vënë në provë, pra nëse Ademi do të adhuronte Atë apo do të pasonte shejtanin?

Allahu tha: - **Zbrisni poshtë! Ju jeni armiq të njëri-tjetrit.**

Në tokë do të keni vendbanim dhe ushqim për një kohë të caktuar.

Ju do të jetoni në tokë, në të do të vdisni dhe nga ajo do të nxirreni.

Secili prej tyre zbriti në një vend të caktuar në tokë.

Ademi zbriti në majën e malit **Sarandib**.

Havaja zbriti në malin **Marva në Mekë**.

Iblisi zbriti në tokën më të ulët.

Zoti dëshironte që Ademi të ishte mëkëmbësi i Tij në tokë.

Ai i kërkoi Ademit që ta ndërtonte dhe ta bënte të banueshëm tokën.

Konflikti midis njeriut dhe shejtanit, të mirës dhe të keqes, tashmë kishte nisur.

Ademi kujtoi bashkëshorten e tij, Havanë, të cilën e donte shumë.

Ai kishte qenë i lumtur me bashkëshorten e tij.

Ai nuk e dinte se ku ishte saktësisht ajo, andaj filloi ta kërkonte.

Ademi eci i vetëm nëpër tokë, në përpjekje për të gjetur Havanë.

Ademi eci për një kohë të gjatë. Përfundimisht arriti në Mekë.

Zemra e tij e ndjeu se do ta gjente Havanë në atë vend ose matanë ndonjërit prej maleve atje.

Havaja ishte duke e pritur Ademin dhe për këtë u ngjit në majë të malit.

Ajo po shikonte në horizont, por nuk po dallonte asgjë.

Ajo ngjitej nga njëri mal në tjetrin se mos shihte Ademin.

Një ditë Havaja po qëndronte në majë të një mali duke parë andej këtej. Ajo dalloj prej së largu një burrë që po vinte drejt saj.

Ajo e kuptoi se ai burrë ishte Ademi dhe zbriti malin dhe vrapoi drejt tij.

Edhe Ademi e pa Havanë prej së largu dhe vrapoi drejt saj,

e kështu që të dy rendën drejt njëri-tjetrit.

Takimi mes tyre ndodhi nën hijen e një mali.

Havaja u përlot për shkak të gëzimit të saj.

Kështu bëri dhe Ademi.

Të dy e falënderuan Allahun e Madhëruar që i bashkoi të dy sërish.

Toka duhej të lulëzohej dhe të gjallërohej.
Toka duhej të ndërtohej, të zhvillohej.
Toka duhej të përparonte në të gjitha aspektet.
Zoti i Madhëruar ia mësoi Ademit diturinë.
Ia mësoi të gjitha mënyrat, të gjitha rrugët e lumturisë.
Ademi i mësoi të gjitha emrat (dituritë) e pastaj Zoti i pyeti Melekët:
- Më tregoni dhe më lajmëroni për këta emra nëse ju thoni të vërtetën?
Melekët thanë:
- O Zoti Ynë! Ne nuk dimë pos atë që na ke mësuar.

Zoti i Madhëruar krijon.
Ai furnizon.
Ai e mësoi njeriun sepse Ai është i Gjithëmëshirshëm:
**“I Gjithëmëshirshmi.
Ia mësoi Kur’anin.
Ka krijuar njeriun.
Ia ka mësuar atij (diturinë) shpjegimin.”**

Nga mësimi i Zotit është përhapur dituria.
Është zgjeruar hapësira e logjikës dhe intelektit.
Nga mësimi i Zotit pasardhësit e Ademit u shpërndanë në tokë.
Nga mësimi i Zotit pasardhësit e Ademit e ndërtuan atë.
Zoti i Madhëruar ua nënshtroi atyre gjithë çka ka në tokë, për të jetuar, gjallëruar.
Zoti i Madhëruar ua nënshtroi atyre gjithë çka ka në tokë, për të shfrytëzuar çdo gjë çka i nevojitej atij për të jetuar në tokë.

Puna dhe jeta e njeriut

Ademi a.s. dhe Hava e kishin bërë gabimin me ngrënien e pemës së ndaluar.

Kishin kërkuar falje.

Zoti i Madhëruar ua fali gabimin. Ua pranoi pendimin.

Pas kësaj u tha:

“Do të ju lëshoj në tokë vetëm se:

Jetën do ta keni të mundimshme.

Jetën do ta keni me lodhje e djersë.

Jetën do ta keni pikëllim e angazhim të pandërprerë.”

Jeta në tokë nuk ishte aq e lehtë sa jeta në Xhenet.

Toka ishte një planet që rrotullohej në hapësirë.

Në të ekzistonin stinë të ndryshme.

Në dimër ishte ftohtë dhe binte shumë borë, e cila mbulonte fushat, malet... gjithçka.

Vera ishte e nxehtë. Gjethet e pemëve binin në vjeshtë. Gjatë kësaj stinë pemët i ngjanin drurëve të tharë.

Në pranverë toka mbulohej me gjelbërim.

Ademi kujtonte jetën e rehatshme që bënte në Xhenet dhe përlotej.

Atij i mungonte shumë jeta e xhenetit dhe gjithçka që kishte të bënte me të.

Në xhenet nuk kishte as nxehtë as ftohtë, as uri e as lodhje.

Ditët e lumtura në xhenet tashmë ishin sosur.

Tani Ademi dhe Havaja duhej të punonin.

Ata duhet të përgatiteshin për dimrin dhe erën e fortë.

Derisa të ndërtonin një kasolle prej druri, atyre u duhej të flinin në një shpellë.

Ademi punoi gjersa u lodh. Puna e vështirë bëri që ai të djersitej.

Me qëllim që të shmangnin vdekjen, Ademi dhe Havaja duhet të mbillnin, të korrnin, të bluanin.

Me qëllim që të shmangnin vdekjen, Ademi dhe Havaja duhej të gatuanin dhe të piquin bukë për veten e tyre.

Ata e kalonin jetën e tyre me adhurim.

Ata e kalonin jetën e tyre me punë, duke menduar për të ardhmen e fëmijëve të tyre.

Shtimi i njerëzimit prej një nëne dhe prej një babe

Havaja është nëna e njerëzimit.
Ademi është babai i gjithë njerëzimit.
Ademit dhe Havasë i lindi një djalë dhe një vajzë.
I emëruan me emrin Kabil dhe Vedije.

Më pas ajo lindi sërish një djalë e një vajzë.
I emëruan me emrin Habil dhe Edije.

Popullsia e tokës përbëhej nga gjashtë anëtarë.
Babai – Ademi.
Nëna – Hava.
Dy vëllezër: Kabili dhe Habili.
Dy motra: Vedija dhe Edija.

Ademi dhe Havaja ishin të lumtur me fëmijët e tyre.
Fëmijët rriteshin çdo ditë.
Ata u bënë vasha dhe djelmosha.

Habili dhe Kabili shkonin me babanë e tyre për të mësuar.
Ata mësuan nga ai si të punonin tokën dhe të kullosnin bagëtitë.

Edija dhe Vedija ishin dy vajzat.
Ato e ndihmonin nënën e tyre në punët e shtëpisë, si: gatim, pastrim, dhe punë të tjera.
Jeta e tyre kërkonte mund, veprim dhe përpjekje.

Vrasja e parë

Fëmijët e Ademit dhe Havasë u rritën.
Erdhi koha e martesës së tyre.
Filloi një grindje në mes tyre.

Ademi a.s. i urdhëroi që të dy që të ofrojnë nga një kurban.
Cilit t'i pranohet kurban i është në të drejtë.
Kabili ishte njeri i vrazhdë dhe i ashpër në karakter.
Ndërkohë që Habili ishte zemërmirë dhe i butë.

Habili kishte një kope dhensh.
Ai ofroi për kurban një dash të mirë.

Kabili ishte bujk.
Ai ofroi për kurban të korrurat.

Zoti i Lartmadhëruar e pranoi kurbanin e Habilit.
Nuk e pranoi kurbanin e Kabilit.

Kabili i thotë Habilit:
- Zoti e ka pranuar kurbanin tënd dhe nuk e ka pranuar kurbanin tim.

Habili i thotë:
- Vërtetë Zoti e pranon vetëm prej të devotshmëve.

Kabili i thotë:
- Do të të vras.

Habili i përgjigjet:
- Edhe nëse ti e ngrit dorën mbi mua, unë nuk do ta ngriti dorën kundër teje.
Vërtetë ti je vëllai im.

Kabili e ngrit dorën dhe i bie fort dhe e mbyt vëllanë.

Kabili është vrasësi i parë në fytyrën e tokës.

Varrimi i parë

Habili dhe Kabili janë fëmijët e parë djem në fytyrën e tokës.

Një ditë Kabili i thotë Habilit:

- Do të të vras.

Habili i përgjigjet:

- Edhe nëse ti e ngrit dorën mbi mua, unë nuk do ta ngriti dorën kundër teje.

Kabili e ngrit dorën dhe i bie fort dhe e mbyt vëllanë.

Pasi e vrau u hutua dhe nuk dinte se ç'të vepronte.

Nuk dinte ç'të bënte me trupin e vëllait të tij.

Ai pa aty afër një sorrë.

Filloi të vështronte lëvizjet e sorrës.

Sorra germoi me kthetrat e saj një gropë.

Më pas ajo mori me sqepin e saj një frutë të tharë nga toka dhe e hodhi në atë gropëz e më pas e mbuloi.

Kabili u ndërgjegjësua për një gjë të rëndësishme.

Ai tani e dinte se si ta mbulonte trupin e vëllait të tij të vdekur për ta mbrojtur nga ujqërit dhe nga shqiponjat.

Ai filloi të germonte tokën me anë të një kocke të tharë e të hapte një gropë në tokë.

Nga vështirësia e kësaj punë ai djersiti.

Më në fund ai hapi një gropë të thellë.

Kabili e vendosi trupin e vëllait të tij në atë gropë dhe e mbuloi.

Ky është varri i parë në sipërfaqen e tokës.

Meka është kryeqyteti i parë i njerëzimit

Në një kohë në Meke nuk kishte njeri.
Ishte shkretëtirë.
Nuk kishte as burim uji.
Ibrahimit a.s. i lindi një djalë të cilin e quajti Ismail.
Nëna e Ismailit ishte Haxherja.

Ibrahimi a.s. është prej të dashurve të Allahut.
Ai e ka marrë titullin Halilullah.
Halilullah do të thotë dashamir i Allahut.
Haxherja është nëna e Ismailit a.s.
Ajo ishte duke i dhënë gji foshnjës.
Ibrahimi a.s. e merr nënën e Ismailit dhe e dërgon te një vend.
Afër këtij vendi ishte Qabeja, përmbi pusin Zemzem mbi xhami.
Pasi i vendosi aty, ua la një enë me hurma dhe një gastare me ujë.

Pasi i vendosi aty, Ibrahimi u nis për të shkuar.
Nëna e Ismailit i thotë:
- O Ibrahim, ku po shkon?
- Ku po na lë neve në këtë kodrinë, në të cilën nuk ka asgjë?!

Këtë ia thotë disa herë dhe e bën që Ibrahimi të kthehet me fytyrë në drejtim të saj.
Pastaj Haxherja i thotë:
- **A Allahu të ka urdhëruar për këtë?**

Ibrahimi a.s i thotë:
- **Po.**

Haxherja i thotë:
- **Atëherë Zoti nuk do të na lë në humbje.**

Në fund Haxherja kthehet pranë djalit të saj Ismailit a.s.

Qabja, Shtëpia e parë për Allahun

Një ditë, Allahu i kërkoi Ademit që të ndërtonte një ndërtesë.
Ademi a.s. e zbatoi menjëherë urdhrin e dhënë.
Kësisoj u ndërtua ndërtesa e parë.

Ndërtesa e parë është Qabeja.
Kjo ndërtesë u ngrit në emër të Allahut.

Përveç se ishte shumë e fortë.
Ishte edhe jashtëzakonisht shumë e bukur.

Kaloi shumë kohë, kaluan shumë e shumë gjenerata.
Themelet e Qabës kishin mbetur.
Zoti i Lartmadhëruar e dërgoi Ibrahimin Pejgamber.
Allahu e urdhëroi Ibrahimin që ta riparonte Qaben.
Ibrahimi e kishte edhe djalin e tij Ismailin.
Ibrahimi bashkë me djalin e tij Ismailin, e rindërtuan Qabën.
Allahu xh.sh. thotë:
**“Xhamia e parë e ndërtuar për njerëzit, është ajo që u ngrit në Meke.
E dobishme, udhërrëfyese për mbarë njerëzimin.”**

Pasi e rindërtuan iu lutën Allahut:
**“O Zot! Dërgo prej fisit tonë një pejgamber të atillë për besimtarët.
Që t’ua lexojë atyre ajetet e tua.
T’ua mësojë atyre Librin.
T’i pastrojë ata prej mëkateve!”**

Mesxhidi Aksa, Xhamia e dytë e ndërtuar në tokë

Kudsi rrethohet nga 5 male si dhe 4 lugina.

El-Aksa ka kuptimin: **E largët.**

E largët nënkuptohet si **xhamia më e largët nga Qabja.**

Qabja është në Mekë.

Mesxhidi Aksaja në Palestinë.

Kjo Xhami është Xhamia e dytë e ndërtuar në tokë.

Xhamia El-Aksa është ndërtuar nga Ibrahim a.s.

Ne kohën e Pejgamberit Sulejman a.s. është bërë zgjerimi i saj.

Xhamia el-Aksa është xhamia e parë ku muslimanët drejtoheshin në faljen e namazeve.

Muslimanët 16 muaj u falën në drejtim të El-Aksasë.

Pas kësaj muslimanët u drejtuan drejt Qabes për faljen e namazeve.

Xhamia El-Aksa është vendi ku janë falur shumë pejgamberë.

Të gjithë pejgamberët e kanë thirrur popullin në besim ndaj Allahut xh.sh.

Kujtojmë disa pejgamberë si:

Ademi a.s., Ibrahim a.s.,

Luti a.s., Ismaili a.s.,

Davudi a.s., Sulejmani a.s.,

Jakubi a.s., Musai a.s.,

Zekerijai a.s., Jahjai a.s., Isai a.s.

Tek Xhamia el-Aksa ndodhet guri nga ku Muhamedi a.s. bëri udhëtimin e Israsë.

Allahu xh.sh në Kur'an thotë:

“Pa të meta është Lartmadhëria e Atij që robin e vet e kaloi në një pjesë të natës prej Mesxhidi Haramit (prej Qabes) gjer në Mesxhidi Aksa (Bejtul Mukaddes), rrethin e së cilës Ne e kemi bekuar.”

Muslimanët kanë tre vende të shenjta:

- Xhamia e Haremit (Qabja).
- Xhamia e Muhamedit a.s. në Medine.
- Xhamia e El Aksa.

Duaja e Ibrahimit a.s.

Ibrahimit a.s. i lindi një djalë.
Atë djalë e emëron Ismail.
Nëna e Ismailit ishte Haxherja.
Haxherja e mbante në duar foshnjën e saj.
Ibrahimi a.s. e merr gruan e tij dhe fëmijën dhe e dërgon në një vend të largët.
Në një vend shkretinor.
Në një vend pa ujë.
Në një vend pa bimë dhe pa pemë.
Afër këtij vendi ishte Qabeja.
Afër këtij vendi do të buronte pusi Zemzem mbi xhami.
I vendosi aty.
Largohet Ibrahim a.s. prej tyre deri sa arrin në Thenije (vend në Meke) prej nga nuk mund ta shihnin ata.
Kthehet në drejtim të Kibles, pra në drejtim të Qabesë, lutet për ta, i ngritë duart dhe thotë:
“Zoti ynë! Unë një pjesë të familjes sime e vendosa në një luginë, ku nuk ka bimë, e pranë shtëpisë Tënde të shenjtë.
Zoti ynë, i vendosa aty që ta falin namazin,
pra bën që zemrat e disa njerëzve të mallëngjehen për ata,
dhe për të të falënderuar me mirënjohje,
furnizoi ata me fruta”.

Uji i zemzemit

Ibrahimi a.s. u kthye nga kishte ardhur.
Haxherja ishte nëna e Ismailit.
Ajo me foshnjën mbetën në mes të shkretëtirës.
Ushqimi iu harxhua.
Uji iu harxhua.
Dielli i fortë përcëllonte, fëmija filloi të qajë.
Nëna nuk mund ta duronte fëmijën duke qarë, shikoi majtas, shikoi djathtas, ç'të bënte?

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
Duke u kthyer në drejtim të foshnjës sheh diçka të habitshme.
Ismaili buzëqesh sepse melekui pranë tij e kishte afruar ujin.
Haxherja u gëzua pa masë.
U afrua te uji.
Uji gurgullonte me të madhe.
Ky ujë quhet uji i **ZEM-ZEMIT**.

Një ditë prej ditëve kalon një karvan në drejtim të Mekës.
Aty ata e shohin se si në qiell një shpend sillet rreth e rrotull.
Ata thonë:
- Ky shpend po sillet rreth e rrotull, sepse ka vërejtur ujë.
Vendosin të dërgojnë një vëzhgues në atë kodrinë.
E dërguan një vëzhgues apo dy dhe e shohin se aty ka ujë.

Shkojnë te nëna e Ismailit, saktësisht te burimi i ujit dhe i thonë:
- A na lejon të vendosemi këtu?

Haxherja u thotë:
- Po, mirëpo e drejta e ujit është e imja, jo e juaja.
Të drejtën e ujit e kam unë.
Nëse dëshiroj ju jap, nëse dëshiroj nuk ju jap.

Ata pranojnë.

Nëna e Ismailit ishte e kënaqur që ata të vendosen në atë vend për t'i bërë shoqëri.
Atëherë vendosen aty.
I thërrasin edhe familjet e tyre.
Ky vend bëhet vendbanim.
Ismaili rritet me ta dhe e mëson gjuhën arabe prej tyre.
Ata duke e parë sjelljen shembullore, filluan ta donin dhe ta respektonin.
Ata duke e parë intelektin e jashtëzakonshëm të Ismailit, filluan ta donin.
Ata e donin dhe e respektonin Ismailin a.s.
Kur Ismaili arrin moshën e pjekurisë, e martojnë me njëren prej vajzave të tyre.

Rindërtimi i Qabesë

Ibrahimi a.s. e vizitonte të birin e tij Ismailin.
Ai e donte shumë atë.
Ia mësonte atij namazin.
Kishte kujdes, e edukonte.

Ismaili ishte djalë shumë i mirë.
I zgjuar dhe i sjellshëm dhe i shkonte për shtati babës së tij.

Në një vizitë, e cila ishte edhe shkak i rindërtimit të Qabesë: Ibrahimi tha:
- O Ismail, Allahu më ka dhënë një urdhër.
Do të ndërtoj një shtëpi dhe ti do të më ndihmosh!

Ismaili i tha:
- Bëj çfarë të ka urdhëruar Zoti yt të bësh.

Ibrahimi e pyeti:
- A do të më ndihmosh ti?

Ismaili i thotë:
- Po, unë do të të ndihmoj.

Pastaj ata i ngritën themelet e Qabesë.
Ismaili sillte gurët.
Ibrahimi po e ndërtonte Qabën.
Ismaili i jepte në dorë gurët dhe që të dy vazhdonin të thoshin:
O Zoti ynë, pranoji prej neve. Vërtet Ti dëgjon. Je i ditur.
Kur muret u ngritën lart, Ismaili ia solli një gur dhe ia dha Ibrahimit.
Ibrahimi qëndroi mbi të dhe vazhdoi ndërtimin.
Ky gur gjendet edhe sot në Qabe dhe quhet **Mekami Ibrahim**.

Pasi e kanë përfunduar punën e kanë bërë këtë lutje:
Zoti ynë, na bëj neve muslimanë.
Edhe pasardhësit tanë bëji muslimanë te Ti.
Na i trego rregullat e adhurimit ndaj Teje.
Pranoje pendimin tonë.
Vërtet Ti i pranon pendimet dhe je i Gjithëmëshirshëm.

Idrisi është njëri prej nipave të Ademit.
 Jetonte në një mes ku e adhuronin Allahun.
 Jetonte në një mes ku nuk i bënë shok Atij.
 Jetonin të lumtur.
 Punonin me sinqeritet.
 I ndihmonin njëri-tjetrit për të krijuar shoqëri të shëndoshë.
 Disa ishin larguar nga rruga e drejtë.

Idrisi ka pasur dëshirë që të udhëtojë nëpër botë.
 Ka pasur dëshirë që të përhapë fenë dhe t'ua mësojë të tjerëve rregullat e fesë.
 Ka pasur dëshirë t'ua mësojë të tjerëve rregullat e fesë.

Ka pasur dëshirë bashkëpunimin dhe mënyrën e mirë të jetesës.
 Ka pasur baza morale të shëndosha dhe fetare.
 Për këtë arsye Zoti i Madhëruar e kishte dërguar Idrisin që njerëzit t'i kthejë në rrugë të mbarë.

**“Në libër (Kur'an) përkujtoje Idrisin.
 Vërtet ai ka qenë i sinqertë dhe pejgamber.”**

Quhet Idris sepse është i pari i cili të folurit e ka shprehur dhe e ka paraqitur me shkronja, që njerëzit me anë të shkrimit t'i paraqesin rregullat e fesë dhe të shkencës.
 Idrisi është i pari i cili ka shkruar, ka lexuar dhe i ka mësuar të tjerët. Për këtë arsye e ka marrë emrin Idris.

Si çdo njeri edhe Idrisi ka ndërruar jetë, Zoti ka urdhëruar Melekun që Idrisin ta ngrisë në qiellin e katërt e pastaj t'ia marrë shpirtin.
 Në ajetin e Kur'anit thuhet:
“E ka ngritur Ai në një vend të lartë”.

Pasardhësit e Ademit u shtuan shumë.

Zoti i Lartmadhëruar njerëzit i kishte krijuar, i kishte furnizuar, ua kishte dhënë mendjen.

Pas gjithë këtyre të mirave të Zotit, disa adhuronin idhujt.

Ndërtuan idhuj prej guri dhe i adhuruan ata.

Prej këtyre idhujve ishin: JEGUTHI, LATI, UZA, HUBELI, MENATI.

Nuhi a.s. i tha popullit të tij:

Unë ju këshilloj vetëm për Allah, për këtë nuk kërkoj kurrfarë shpërblimi prej juve.

Allahu është Ai i cili për njeriun ka krijuar: diellin, hënën, yjet dhe çdo gjë është në tokë.

Nuhi a.s. i thotë popullit të tij:

“O populli im adhurojeni vetëm Allahun se përpos Tij nuk ka Zot tjetër.

Unë frikohem për ju, se do të dënoheni në ditën madhështore të Kijametit.”

Paria e popullit të tij tha:

- Ne e shohim se me të vërtetë je në një humbje të sigurt.

Nuhi tha:

- O populli im nuk jam i humbur por unë jam i dërguar i Allahut.

Ua përcjelli thirrjet e Zotit tim dhe u këshilloj për të mirën e juve, se unë di prej Allahut atë që ju nuk e dini.

Populli i tij i thoshte Nuhit a.s. gënjeshtar.

Nuhi a.s. nuk dëshpërohej, përkundrazi me vendosmëri vazhdoi misionin e tij.

Kjo shtoi urrejtje edhe më të madhe te populli i tij andaj i thanë: - O Nuh, ke polemizuar me ne dhe i ke tejkaluar kufijtë e polemikës. Po na e sill dënimin të cilin ti po e premton nëse vërtet je prej të sinqertëve.

Nuhi tha: - Vërtet Zoti do të ju sjellë dënimin të cilin e meritoni, nëse dëshiron Ai, e ju do të jeni të paaftë për ta përballuar.

Popullit të tij nuk i mjaftoi vetëm përgënjeshtrimi, por e kërcënuan me dënim duke i thënë:

- Nëse nuk e mbyll gojën dhe nuk përfundon me atë çka thua do të jesh i mbytur me gurë.

Ky kërcënim i fortë i tejkaloi kufijtë e njerëzores, për këtë arsye, Nuhi kërkoi ndihmë nga Zoti i Madhëruar, e kjo ndodhi pas 950 viteve thirrje. Nuhi a.s. i tha Zotit:

**“O Zoti im unë e thirra popullin tim çdo ditë e çdo natë,
Thirra ime shkaktoi vetëm largim dhe ikje nga e vërteta.”**

Pastaj tha:

- O Zoti im mos lejo shtëpi të jobesimtarëve në fytyrë të tokës.”

Zoti i përgjigjet lutjes së Nuhit dhe i shkatërron të gjithë idhujtarët përpos ata të cilët ishin besimtarë.

Zoti i përgjigjet lutjes së Nuhit dhe i shkatërron të gjithë idhujtarët përpos ata që hipën në anijen e Nuhit a.s.

Anija e Nuhit a.s.

Nuhi a.s. thirri në rrugën e drejtë për nëntëqind e pesëdhjetë vite.

Gjatë këtyre viteve ai thirri natën dhe ditën.

Haptazi dhe fshehtazi.

Pas 950 viteve thirrje, Nuhi a.s. kërkoi ndihmë nga Zoti i Lartmadhëruar:

“O Zoti im unë e thirra popullin tim çdo ditë e çdo natë.

Thirrja ime shkaktoi vetëm largim dhe ikje nga e vërteta.”

Pastaj tha:

- O Zoti im mos lejo shtëpi të jobesimtarëve në fytyrë të tokës.

Zoti iu përgjigj lutjes së Nuhit e i tha:

- Ndërto një anije të madhe në mes të kodrës.

Nuhi filloi t’i presë lisat e mëdhenj dhe të ndërtojë anijen.

Populli i tij e shikonte dhe i thoshte:

- I ke lënë fjalët e kota dhe ke filluar të merresh me zdrukthëtari!?

Kaluan disa vite e Nuhi a.s. e përfundoi ndërtimin e anijes.

I mbledhi çiftet nga të gjitha llojet e kafshëve.

I mbledhi çiftet nga të gjitha llojet e shpendëve.

I mbledhi çiftet nga të gjitha llojet e insekteve.

I mbledhi të gjitha llojet e bimëve dhe pemëve.

Kur atypari kalonin pabesimtarët, i thoshin Nuhit duke u tallur:

- Ku është deti në të cilin do të lundrojë kjo anije!?

Ti vërtet je çmendur!

Nuhi a.s. qetësisht i tuboi edhe besimtarët, i hipi në anije dhe e priti urdhrin e Allahut.

Filloi erë e fortë, qielli u bë zi nga retë.

Vetëtimat vetëtonte.

Murmurima murmuronte.

Filloi të bie shi i fortë.

Toka filloi të qahet dhe nga toka buronte ujë i madh.

Uji u ngrit shumë mbi sipërfaqen e tokës.

Të gjithë u përmytën përpos atyre të cilët ishin në Anije.

Nuhi a.s. dhe djali i tij

Me urdhrin e Zotit, Nuhi a.s. kishte ndërtuar një Anije.
Qetësisht i tuboi edhe besimtarët,
i hipi në anije dhe e priti urdhrin e Allahut.

Pasiqë besimtarët hipën në Anije,
filloi erë e fortë, qielli u bë zi nga retë.
Vetëtima vetëtonte.
Murmurima murmuronte.
Filloi të bie shi i fortë.
Toka filloi të qahet dhe nga toka buronte ujë i madh.
Uji u ngrit shumë mbi sipërfaqen e tokës.

Nga anija Nuhi a.s. shikoi në tokë, kur e pa njërin nga bijtë e tij i tha:
- O biri im hip me ne në anije.

Djali i tha:

- Do të ngjitem në lartësinë më të madhe të kodrës që të shpëtoj dhe të mbrohem nga vërshimi i ujit.

Babai iu përgjigj:

- Nuk ka shpëtim sot nga urdhri i Allahut.

Vala e madhe e ujit ndërhyri dhe ndau të birin nga babai.
Vala e madhe e ujit ndërhyri dhe u përmbys edhe djali i Nuhit a.s.
Në mesin e të përmbysurve ishte edhe gruaja e Nuhit a.s.
Nuk ka dyshim se të padëgjueshmit gjithsesi do të përmyten.
Nuk ka dyshim se të padëgjueshmit gjithsesi do të përjetojnë dënimin e merituar.

Ripopullëzimi i tokës pas Nuhut a.s.

Anija lundronte e qetë dhe e sigurt.

Çka kishte në tokë prej gjallesave, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Çka kishte në tokë prej shtazëve, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Çka kishte në tokë prej shpendëve, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Çka kishte në tokë prej insekteve, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Toka pastrohej edhe prej pabesimtarëve, deri sa erdhi urdhri i Zotit.

Urdhri i Zotit ishte:

“Oj Tokë: Përpije ujin!

O qiell ndale shiun!

Uji u tërhoq e u plotësua urdhri i Allahut.

E anija u ndal në malin Xhudij.”

U qetësuan erërat.

Po ashtu u qetësuan edhe besimtarët.

Nuhi a.s. së bashku me ta zbriti në tokën e re dhe jetën e re.

Nuhi a.s. liroi gjithçka kishte në anije.

Zoti i Madhëruar i tha Nuhit a.s.:

“O Nuh zbrit i qetë dhe i sigurt prej Neve.

Zbrit i qetë me bekimet Tona mbi ty dhe me popullin i cili është me ty.

Popujt do t’i kënaqim e pastaj do t’i kaplojë prej neve dënim i dhimbshëm.”

Nuhi konsiderohet babai i dytë i njerëzimit.

Në një kohë prej kohëve, kishte ndodhur vërshimi në përmasa globale.
Pas asaj vërshime, Nuhi a.s. me besimtarët kishte zbritur në tokë.
Besimtarët filluan të martohen dhe kështu filloi të shtohet edhe numri i tyre.
Kafshët u shtuan.
Po ashtu edhe shpendët e insektet u shtuan.
Toka filloi të lulëzojë dhe të jap frytet e bereqetit.

Njerëzit filluan të shpërndahen në të gjitha viset e tokës.

Një fis i quajtur Ad u vendos në afërsi të Jemenit të sotëm.
Ky fis filloi të ndërtojë kështjella të mëdha.
Rrugë të gjera dhe të zbukurara në të gjitha format.
Kopshte të bukura.
Ndërtesa të llojllojshme.

Ky fis ishin kryelartë, të padrejtë.
Ky fis ishin zullumqarë dhe kriminelë.
Banorët e këtij fisi nuk mëshironin askënd.
Ndaleshin në mes të rrugëve dhe i torturonin njerëzit.
I largonin nga rruga e drejtë.

Zoti i Madhëruar thotë:

“Vallë, a nuk e di se çka ka bërë Zoti yt me Adin.

Me banorët e qytetit Ireme.

Pronarë të pallateve madhështore.

Çfarë nuk ka pasur askund tjetër?

A mos vallë në çdo kodrinë po ngrini godina për t’u tallë me kalimtarët.

Ndërtoni pallate e objekte tjera thuaja se ju do të jetoni përgjithmonë në to?”

Zoti i Madhëruar prej mesit të tyre dërgoi peygamber.

E ky ishte Hudi a.s., i cili ishte i njohur si besnik dhe i drejtë.

Hudi a.s. dhe populli idhujtar

Ishte një popull të cilët besonin në idhuj.

Prej idhujve më të njohur ishte **Samudi dhe Hera**.

Hudi a.s. i thërriste të besonin në Zotin dhe të largoheshin nga idhujt.

Ata nuk i besuan Hudit a.s. si peygamber, talleshin me të dhe e nënçmonin.

Paria e popullit i thanë Hudit a.s.:

- Ne të konsiderojmë ty mendjelehtë.

Ne të konsiderojmë ty të çmendur, ne mendojmë se ti je gënjeshtar.

Hudi a.s. u tha:

- O populli im! Unë nuk jam mendjelehtë, e as prej të çmendurve.

Por në të vërtetë jam i dërguar prej Zotit të gjithësisë.

I përcjelli urdhrat e Zotit tim dhe unë jam Këshilltar besnik për juve.

Këshillat e Hudit a.s. nuk i bënë dobi popullit të tij.

Zemrat e tyre ishin të ngurta, bile edhe më të ngurta se gurët.

Ata i thanë Hudit a.s.:

- Sille dënimin prej Zotit nëse me të vërtetë je peygamber.

Hudi a.s. iu lut Zotit t'i dënojë.

Zoti iu përgjigj. E ndali shiun, u thanë bimët, u zhdukën bagëtitë.

Ata shkuan te idhujt e tyre për t'u lutur, por idhujt e tyre as nuk i dëgjuan, as nuk iu përgjigjën lutjeve të tyre.

Hudi a.s. iu tha se idhujt nuk dëgjojnë dhe se nuk ka as dëm as dobi prej tyre, por lutjuni Allahut.

Ata me kryeneçësi thanë:

- Ne nuk i lutemi Allahut, e ti vepro si të duash.

Allahu dërgoi mjegulla të zeza.

Ata u gëzuan e thanë se këto mjegulla janë për shi, na u pranua lutja prej idhujve tanë.

Do të bie shi, do të lulëzojnë bimët.

Do të rriten kullosat dhe do të ushqehen kafshët.

Disa prej pabesimtarëve i thanë Hudit a.s.: - Ky është Zoti ynë.

Të tjerët filluan të vallëzojnë e të këndojnë, e të bërtasin.

Në atë moment fryma e fortë i rrëzoi lisat, muret e kështjellat.

Filloi stuhia, era e ngrinte rërën dhe u binte nëpër fytyra.

U paralizuan këmbët e duart e tyre.

U verbëruan e ranë për tokë të vdekur.

Zoti i Madhëruar këtë gjendje e vazhdoi shtatë ditë e tetë net derisa përfunduan njerëzit, kafshët e bimët, e u shkatërruan në tërësi shtëpitë e tyre, me përjashtim të Hudit a.s. dhe besimtarëve të cilët shpëtuan dhe vazhduan në rrugën e tyre të drejtë.

Salihu a.s. i takon fisit Themud.

Fisi Themud ishte një prej fiseve të gadishullit arabik.

Ky fis adhuronte idhuj përpos Allahut.

Idhujt e tyre ishin të llojllojshëm si p.sh.:

- **Idhulli i furnizimit.**

- **Idhulli i shiut.**

- **Idhulli i udhëtimit, etj.**

Ky fis jetonte në male kodrinore,

kodrinat i kishin gdhendur dhe kishin ndërtuar shtëpi kodrinore.

Salihu a.s. e thirri popullin e tij të besojnë në një Zot.

Populli i tij tha:

- Na sjell ndonjë argument që të besojmë se me të vërtetë je peygamber.

Salihu tha:

- Çka dëshironi?

Populli i tij tha:

- Nga ky shkëmb le të dalë një deve që të pimë qumësht prej saj.

Nëse këtë e bën ne do të besojmë.

Salihu iu lut Allahut dhe menjëherë Allahu iu përgjigj lutjes së tij.

E pastaj Salihu tha:

- Ju erdh argumenti prej Zotit tuaj.

Ja pra kjo është deveja e Allahut, argument për ju.

Lëreni të qetë të ushqehet në tokën e Allahut.

E mos i shkaktoni asgjë të keqe, se ju kaplon dënimi i dhimbshëm.

Një pjesë e popullit besuan.

Pjesa tjetër e shtoi mosbesimin.

Mrekullia e devesë

Zoti i Lartmadhëruar e dërgoi Salihun a.s. pejgamber te fisi Themud.

Populli i Themudit i kërkoi Salihut argument.

Zoti i Lartmadhëruar, si argument i dërgoi Devenë e cila doli nga shkëmbi.

Salihu a.s. i tha popullit të tij:

- Kjo deve do të pijë një ditë ujë nga kroi.

Për ju është e caktuar dita tjetër.

Deveja pinte ujë vazhdimisht e qumështi i shtohej.

Kurse njerëzit pinin ujë ditën tjetër.

Shkonin gratë një pas një dhe e milnin, e qumështi nuk i harxhohej.

Shkonin gratë një pas një dhe e milnin, e qumështi vetëm se i shtohej.

Njerëzit u befasuan nga kjo mrekulli dhe e panë se kjo ishte diçka e jashtëzakonshme.

Në qytet ishin nëntë persona të njohur për krime dhe shkatërrime.

Ata ishin pijanecë të fëlliqur.

Njëri prej tyre thoshte:

- Kjo deve po e pi ujin dhe po e shpenzon, duhet ta heqim qafesh se nuk na duhet!

Tjetri thoshte:

- Ta mbysim devenë, ta vrasim Salihun me familjen e tij e të mos na hetojë askush.

Para se të agojë dita e mbytën devenë.

Salihu a.s. me besimtarët u pikëlluan për këtë tragjedi.

Salihu a.s. u tha besimtarëve:

- Largohuni nga ky qytet se pas tri ditëve Zoti do ta shkatërrojë këtë qytet me të gjithë banorët në të.

Pas tri ditëve njerëzit në atë vend dëgjuan një britmë të fortë.

Prej asaj britme u trishtuan, u drodhën.

Pastaj u shtangën dhe vdiqën e mbetën në shtëpitë e tyre të zbrazëta.

Në kohët e mëhershme ishte një mbret besimtar dhe i drejtë.

Emri i tij ishte Dhulkarnejn.

Dhulkarnejni e mësoi hajrin, mirësinë dhe diturinë e madhe.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota të besonte Allahun e Madhëruar.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota ta adhuronte Allahun e Madhëruar.

Ai përgatiti ushtri të madhe për t'i thirrur njerëzit në adhurimin e Allahut.

Allahu i Madhëruar e nderoi atë dhe ia lehtësoi rrugët të cilat do t'i ndihmojnë në transmetimin e kësaj thirrjeje të bekuar.

Ai i gjykoi njerëzit me drejtësi dhe mëshirë, derisa e mori në sundim tërë tokën.

Dhulkarnejni a.s. me ushtrinë e tij udhëtoi derisa arriti në vendin më të largët në tokë nga ana e perëndimit.

Në këtë vend e gjeti një popull pabesimtar.

Hyri tek ta, kurse Allahu ia mundësoi që të triumfon mbi ta.

Pastaj i la të zgjedhin:

- ose të dënohen,
- ose të falen dhe të përhapet mes tyre drejtësia.

Dhulkarnejni a.s. u tha atyre:

- Sa i përket atij që bën padrejtësi dhe vazhdon t'i bëj ortak Allahut, do ta dënojmë.

E pastaj kur të vdes, Allahu do ta dënon me një dënim të rëndë.

Sa i përket atij që beson dhe na ndjek neve në besim, këtij Allahu do t'i jep shpërblim të madh në xhenet.

Udhëtimi i Dhulkarnejnit në lindje

Në kohët e mëhershme ishte një mbret besimtar dhe i drejtë.

Emri i tij ishte Dhulkarnejn.

Dhulkarnejni e mësoi hajrin, mirësinë dhe diturinë e madhe.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota të besonte Allahun e Madhëruar.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota ta adhuronte Allahun e Madhëruar.

Ai i gjykoi njerëzit me drejtësi dhe mëshirë, derisa e mori në sundim tërë tokën.

Dhulkarnejni udhëtonte që ta përhap drejtësinë në mes njerëzve dhe t'ua mëson besimin.

Dhulkarnejni udhëtonte që ta përhap mëshirën në mes njerëzve dhe t'ua mëson besimin.

Për këtë arsye ai përgatiti ushtri të madhe për t'i thirrur njerëzit në adhurimin e Allahut.

Për këtë arsye ai përgatiti ushtri të madhe për t'i thirrur njerëzit në besimin në Allahun.

Duke udhëtuar, Dhulkarnejni a.s. arrin në lindje.

Arrin te një popull i cili ishte i zbathur.

Arrin te një popull i cili ishte i zhveshur.

Nuk kishin shtëpi, pemë, etj.

Kishin hapur tunele nën tokë që të futen në to në mënyrë që të mbrohen nga vapa e diellit.

Nganjëherë zhyteshin në ujë.

Nuk punonin asgjë.

Nuk angazhoheshin për arritjen e furnizimit të tyre derisa perëndonte dielli.

Pasi perëndonte dielli dilnin dhe e fillonin punën.

Dhulkarnejni filloi t'i mësoj si të ndërtonin shtëpi.

I mësoi si të mbrohen nga vapa e diellit.

I mësoi si të siguroheshin nga të ftohtit.

I thirri për të besuar në Zotin.

Të gjithë i besuan dhe zemrat u mbushën me lumturi.

Dhulkarnejni dhe populli dobët

Dhulkarnejni a.s. posedonte forcë dhe mençuri.
E gjithë kjo ngase Allahu e kishte mësuar nga dija e Tij.
E gjithë kjo ngase Allahu i kishte dhënë mëkëmbje atij.

Rrugëtimin e filloi në mes lindjes dhe perëndimit nga ana e veriut.
Ky rrugëtim e dërgonte atë tek dy bjeshkë e larta dhe të forta.
Dhulkarnejni arriti tek vendi në mes dy bjeshkëve të larta dhe të forta.
Aty e gjeti një popull të prapambetur.

Kur bisedoi me ta, Dhulkarnejni e kuptoi se ata jetonin në një gjendje të vështirë.
Pas bjeshkëve jetonte një popull i vrazhdë.
Populli i vrazhdë ishin Jexhuxhët dhe Mexhuxhët.
Forma e tyre ishte shumë interesante.
Madhësia e tyre ishte shumë interesante.
Trupat e tyre ishin shumë interesante.
Ata ishin pabesimtarë dhe hajdutë që jetonin nga plaçkitjet që i bënin.

Ky popull ishte i varfër dhe i shkretë.
Jetonin jetë të vështirë, ngase kur vinte mbrëmja jexhuxhët dhe mexhuxhët dilnin pas kodrave dhe vinin tek këta njerëz dhe ua merrnin të mbjellat dhe pemët.
Jetonin jetë të vështirë, ngase kur vinte mbrëmja jexhuxhët dhe mexhuxhët dilnin pas kodrave dhe vinin tek këta njerëz dhe ua vidhnin pasuritë dhe kafshët.
Ky popull mbeti i varfër e i uritur për shkak të gjithë kësaj që ua bënin jexhuxhët dhe mexhuxhët.

Dhulkarnejni a.s.e kuptoi tregimin e këtyre njerëzve.
Vendosi të qëndrojë afër tyre.
Vendosi të qëndrojë t'ju ndihmojë me kusht që ata ta besojnë Allahun e Lartmadhëruar.

Të gjithë i besuan Allahut.
Të gjithë besuan Allahun dhe filluan ta adhurojnë me përkushtim.

Ndërtimi i pendës kundër Jexhuxhëve dhe Mexhuxhëve

Dhulkarnejni ishte Pejgamber dhe i fuqishëm.
 Duke udhëtuar e takoi një popull.
 E takoi një popull i cili jetonte në mes të dy kodrave.
 Ai popull sulmohej nga jeëxhuxhët dhe meëxhuxhët.

I kërkuan ndihmë ndaj jexhuxhëve dhe mexhuxhëve dhe për këtë deshën ta paguajnë Dhulkarnejnin.
 Dhulkarnejnin u tha:
 - S'kam nevojë për pasurinë tuaj.
 Allahu më ka dhënë më mirë sesa ajo që gjendet tek ju.

Dhulkarnejni e pa që mënyra më e mirë është ta bëjë një pengesë në mes dy kodrave.

Dhulkarnejni e urdhëroi popullin që ta gropojnë tokën afër dy kodrave.
 Gropuan në mes dy kodrave me qëllim që të vendosej themel.
 Vendosi themele të forta ku do të ndërtohej penda.

Populli e gropoi atë derisa arritën në thellësi.
 Pastaj Dhulkarnejni filloi me vendosjen e themelit në këtë gropë, duke hedhur gurë e rërë.

Ky vend ishte i pasur me hekur dhe bakër, ashtu siç ishte i pasur me pemë, male, e gjallesa të ndryshme të cilat ishin mbledhur nga vendet e largëta.

Pastaj i urdhëroi që ta ndezin zjarrin nën bakër.
 Kur u shkri bakri, e hodhi mbi gurët që i kishte vendosur në këtë gropë dhe kështu ky themel u bë shumë i fortë.
 Pas kësaj i urdhëroi që të sjellin copa të mëdha të hekurit, të cilat i vendosi njëren mbi tjetrën, derisa i barazoi me majat e bjeshkëve.
 Pastaj i urdhëroi që ta ndezin zjarrin nën këtë hekur dhe të sillen një grumbull tjetër me bakër, nën të cilin urdhëroi të ndizet zjarri.
 Pasi që u shkri hekuri dhe bakri, erdhi periudha e fundit e ndërtimit të pendës.
 Dhulkarnejni a.s. përfundoi ndërtimin e pendës.

Jexhuxhët dhe mexhuxhët shkuan përsëri për të bërë çrregullime.
 Jexhuxhët dhe mexhuxhët e panë pendën e lartë përballë tyre.
 U munduan ta thyejnë dhe ta kapërcejnë, mirëpo pa sukses.
 Dhulkarnejni u ndihmoi dhe ata triumfuan ndaj popullit kriminel.

Uzejri ishte duke shkuar me një gomar për në Kuds.
Kur iu afrua qytetit, pa ndërtesat e mbetura gjermadhë.
Kopshtet e vreshtat e shkatërruara.
U ndal, e lidhi gomarin në një pemë dhe mblodhi ca fiq e i hëngri.
Shtrydhi ca rrush dhe e piu lëngun e tyre.
U ul nën një pemë dhe hodhi vështrimin në atdheun e tij të shkatërruar.
U ul nën një pemë dhe hodhi vështrimin në kockat e bëra stivë.

Meditonte për fuqinë e Zotit.
Mendoj se si kanë për t'u ringjallur gjallesat nga fillimi.
E zuri gjumi.
Allahu e bëri të vdes atë për njëqind vjet.
Kur Uzejri ra në gjumë, ishte kohë mëngjesi.
Kur u zgjua, dielli nuk kishte perënduar.

Allahu e ringjalli dhe e pyeti:
- Sa kohë ke ndenjur këtu?

Ai u përgjigj:
- Një ditë ose gjysmë dite.

Allahu i tha:
- Jo - por ke ndenjur njëqind vjet.
Shiko ushqimin dhe pijen tënde që nuk janë prishur!
Shikoje gomarin tënd (si do ta ringjallim) që të të bëjmë ty dëshmi mrekullie për njerëzit.
Vështroji eshtrat se si i bashkojmë.
Vështroi pastaj se si i veshim me mish!

Uzejrit iu bë e qartë, ai tha:
“Tashmë e di se Allahu është i Fuqishëm për çdo gjë!”

KRIJIMI I ADEMIT DHE JETA NË XHENET	7
SHKAKU I MALLKIMIT PËR IBLISIN.....	8
PEMA E NDALUAR DHE GABIMI I ADEMIT A.S.....	9
ADEMI A.S. DHE PENDIMI	10
ZBRITJA ADEMIT A.S NË TOKË.....	11
TAKIMI NË TOKË I ADEMIT A.S. ME HAVANË	12
ADEMI A.S. DHE DITURIA E TIJ	13
PUNA DHE JETA E NJERIUT.....	14
SHTIMI I NJERËZIMIT PREJ NJË NËNE DHE PREJ NJË BABE	15
VRASJA E PARË	16
VARRIMI I PARË	17
MEKA ËSHTË KRYEQYTETI I PARË I NJERËZIMIT	18
QABJA, SHTËPIA E PARË PËR ALLAHUN	19
MESXHIDI AKSA, XHAMIA E DYTË E NDËRTUAR NË TOKË.....	20
DUAJA E IBRAHIMIT A.S.	21
UJI I ZEMZEMIT	22
RRITJA E ISMAILIT A.S	23
RINDËRTIMI I QABESË.....	24
IDRISI A.S.	25
NUHI A.S.	26
ANIJA E NUHIT A.S.	27
NUHI A.S. DHE DJALI I TIJ	28
RIPOPULLËZIMI I TOKËS PAS NUHUT A.S.	29
HUDI A.S.	30
HUDI A.S. DHE POPULLI IDHUJTAR.....	31
SALIHU A.S.....	32
MREKULLIA E DEVESE	33
UDHËTIMI I DHULKARNEJNIT DERI TE PERËNDIMI I DIELLIT	34
UDHËTIMI I DHULKARNEJNIT NË LINDJE	35
DHULKARNEJNI DHE POPULLI DOBËT.....	36
NDËRTIMI I PENDËS KUNDËR JEXHUXHËVE DHE MEXHUXHËVE.....	37
UZEJRI.....	38